

bedre. Jeg vil af den Grund ogsaa give et Sammendrag for de 4 Aar af den tyfste Industri-Ulykkestatistik. Det er dog meget sikrere at gaa efter det tyfste Riges Statistik end efter Sønderborg Bys. Vi vilde dog ikke regne efter Ulykkestilfældene i Industrien f. Eks. i Ebeltoft eller Mariager, naar vi vilde sammenligne Industriens Ulykkestilfælde med Ulykkestilfældene ved Landbruget. Jeg skal da oplyse, at i 1891 var der forsikret 5,093,412 Industri-Arbejdere i Tyskland, og der indtraf 28,991 forsikringspligtige Ulykkestilfælde; i 1892 var der forsikret 5,078,132 Arbejdere, og der indtraf 29,446 Ulykkestilfælde; i 1893 var der forsikret 5,168,973 Arbejdere med 32,026 Ulykkestilfælde, og i 1894 var der forsikret 5,178,786 Arbejdere med 33,808 erstatningspligtige Ulykkestilfælde. Dette vil sige, at for hvert Hundredtusind Industriarbejdere var der i 1891 555 Ulykkestilfælde, i 1892 564, i 1893 603 og i 1896 653. Dette viser ogsaa en stærk Stigning. Altsaa for hvert Hundredtusinde Arbejdere i Landbruget var der i 1894 266 Ulykkestilfælde og for hvert Hundredtusinde Arbejdere i Industrien var der 653. Jeg tror dermed at have, saa vidt det overhovedet lader sig gøre, paavist, at Industriens Fare er langt større end Landbrugets, og den viser sig her at være $2\frac{1}{2}$ Gang saa stor.

Jeg skal endnu kun i Anledning af denne foreslaaede Understøttelseslovs Karakter af midlertidig, en Tanke, som fandt nogen Tilslutning hos det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage), henlede Opmærksomheden paa, at det dog vist vilde forvolde nogen Vanfærlighed, hvis man efter et Antal Aars Forløb kom hen til at indføre en virkelig Ulykkesforsikring i dens Sted, og dette er jo den udtalte Mening, eftersom de Personer, som i den Tid vare komne til Stade, og komne ind under den midlertidige Lov, vilde blive stillede paa en efter min Mening ejendommelig Maade i Forhold til de Invalider, som derefter kom ind under Ulykkesforsikringsloven. Jeg vil nu indtrængende bede det ærede Ting's Flertal om at stemme mod Ændringsforslaget under Nr. 42. Jeg mener nemlig, at hvis det bliver vedtaget, vil det kun bevirke, at vi slet ikke faa noget som helst ud af denne Sag. Det er jo ogsaa alene af den Grund, jeg har kritiseret Ændringsforslaget, saaledes som jeg har gjort det, da jeg meget nødig vilde have, at der ikke skulde komme noget ud af denne Sag, og det — haaber jeg — vilde i øvrigt de højtærede Forslagsstillere vel ogsaa meget nødigt have Skylden for. Med Hensyn endelig til det ærede Medlem for Fredericia (Dufens) For-

slag om, at Møllernæring bør være undtaget, skal jeg indskrænke mig til den Udtalelse, at han i den Betænkning, han har skrevet paa Mindretallets Begne, omtaler, som jeg nylig sagde, de mange „som burde ind under Loven, men som forbigaas.“ Naar nu Flertallet foreslaar, at Arbejdere i Blanding og Vandmøller, der drives som bunden Næring, skulle indgaa under Loven, saa er det jo, fordi vi ikke have ønsket, at de paagældende Arbejdere skulle forbigaas, og det forekommer os ejendommeligt, at det ærede Mindretal, som klager over, at Arbejdere forbigaas, som burde ind under Lovforslaget, netop ikke vil tiltræde et Forslag, i Henhold til hvilket nogle af de mest udsatte Arbejdere blive optagne.

Hvad det ærede Medlem for Fredensborg's (S. Hage's) Udtalelse angaar om vor Møllernærings daarlige Stilling for nærværende Tid, kan jeg seldt ud tiltræde den, saavel som rimelige Forslag om at komme denne Virksomhed og maaſte andre Virksomheder her i Landet til Hjælp, som, om jeg saa maa sige, ere Genstand for et Slags Snigmord gennem Udlandets Eksportpræmier — (Såhansen: Sufferindustrien!) Sa der er vist ogsaa andre Industrier, der fortjene Støtte i den Retning — og Forslag derom ville hos mig finde den Tilslutning, de fortjene. Men jeg mener dog ikke, det gaar an at bringe dette Spørgsmaal ind som afgørende — og det mente det ærede Medlem jo heller ikke — over for de paagældende Industriens Arbejderes Ulykkesforsikring. For Dampmøllernes Vedkommende er der heller ikke fra det ærede Mindretals Side rejst nogen Indvending, og det er dog sikkert dem, som i betydeligt højere Grad end Møllerne paa Landet, — der arbejde for det stedlige Forbrug — føle Trykket af den udenlandske Konkurrence. Jeg tror, man gennem vor Toldlovgivning burde gaa til en Beskyttelse for den indenlandske Mølleindustri. Jeg tror ikke, det vilde mærkes af Forbrugerne. Jeg erindrer, at en vittig Mand for nogle Aar siden sagde til mig: „Det er mærkeligt med Hvedepriiserne, de gaa bestandig ned, men et Tostillings Frankbrød bliver dog ved at koste 2 Stilling.“ Jeg tror, at selv om Møllerne fik nogen Beskyttelse, vilde det ikke føre til nogen Forøgelse af Brødpriiserne, men derimod til en Smødegaaelse af en i mine Dine højt illoyal Konkurrencemaade fra Udlandets Side.

Jeg vil dernæst vende mig til nogle af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgtreds (S. Jensen), og særlig vil jeg da begynde med hans Udtalelse i Anledning af Spørgsmaalet